

νεαρού ηλεκτρολόγου.

—Ασφαλώς, σκεπτόταν, ο μικρός θα είχε πηχ πολύ μύρα αούτη τη μέρα κι' ήρθε να μου πηχ τον πόνο του. "Ας διασκεδάσω με λοιπόν.

—Όταν έγινα δεκαπέντε χρόνων, συνέχισε ο Πέτερ, βρέθηκα με τον προστάτη μου στο Μάντσεστερ κι' έπιασα δουλειά στο εργοστάσιο σάς. Δέν έχω κανένα παράπονο. Κι' όλα θά πήγαιναν καλά, αν ο θετός πατέρας μου σήμερα δέν μου έδινε ένα γράμμα. "Ένα γράμμα της μητέρας μου. Το έιχε φυλάξει για να μου τό δώσει όταν θά μεγαλώνα, σύμφωνα με την υπόσχεση και τόν όρκο, που έιχε κάνει τότε στη μητέρα μου. Είνε ένα πολυ παράδοξο γράμμα, κ. Πόνεϋ. Κατηγορεί έναν άνθρωπο ως εγκληματία. "Έναν κάποιον Χάρρυ Πόνεϋ. Το έγκλημα έιχε γίνει δώ και δεκαοχτώ χρόνια στην 'Ελβετία, μέσα σ' ένα καταφύγιο αλιπνιστών. "Έκει τήν έιχε παρασούρει ο κακούργος πατέρας μου και τής έιχε καρφώσει ένα μαχαίρι στην καρδιά. Μά δέν τήν σκότωσε. Τήν βρήκε ένας Γάλλος, που έιχε τρέξει να κρυφθι έκει πάνα, για να γλυτώσει τήν καταδίωξι τών λυκαν. Αλλά τά ζώα είχαν μυριούθι τήν τραυματισμένη μητέρα μου κι' έρχόντουσαν να τήν καταπαράξουν. Είχαν λοιπόν πλησίσει στο δάσος, όταν είδαν τόν Γάλλο και τού έπετέθησαν. Μά έκείνος, όπως σάς είπα, κατώρδωσε να κρυφθι στο καταφύγιο κι' έκει βρήκε λιπόθυμο τού θύμα τού Πόνεϋ. Το περιποιήθηκε κι' όταν άργότερα οι σύντροφοί του έτρεξαν να τόν βοηθήσουν, μετέφεραν μαζί τους τήν τραυματισμένη στο Βίγκενερ. "Ώστε! από όχτώ μήνες, ή μητέρα μου μ' έφερε στόν κόμο. "Η μητέρα μου γράφει ακόμη ότι ήταν από πολυ πλούσια οικογένεια κι' ότι αν είμαι καλός και τιμωσ άνθρωπος, να πάω να βρω τόν παππού μου και να τού διηγηθώ τήν ιστορία μου. "Έκείνη δέν τόλμησε ποτέ να παρουσιάση μπροστά του. Έιχε άλλάξει τ' όνομά της και προτίμησε να πεθάνι από τήν πείνα, παρά να ζήτησι τη συγγνώμη του. Δέν ήθελε έπίσης να καταδιώξουν τόν συζυγό της, γιατί τόν άγαπούσε. Δέν ήταν κουτή, κ. Πόνεϋ; "Αλήθεια, τί συμπρωσι! "Έχετε τό ίδιο όνομα με τόν δολοφόνο της μητέρας μου. Μά, όπως διάσασα άλλοτε σε μιά εφημερίδα, έινε μιá άπλη συνωνυμία. "Ένας εγκληματίας, ποτέ δέν θά μπορούσε να γίνη σάν και σάς. "Άλλα τί έχετε, κ. Πόνεϋ; Φαίνετε κίτρινος και τά χέρια σας τρέμουν. Μά συχωρήτε αν σάς κοούρασα με τις άνοησίες μου. "Ηθελα μόνο να σάς παρακαλέσω να μου δώσει' ένα μήνα άδεια. Θέλω να πάω να βρω τόν πατέρα της άτυχης μητέρας μου. Πρέπει να τού πω τήν ιστορία. Δέν ξέρει κανείς τί μπορεί' να συμβη. Μπορεί τώρα παιά να έχη μετανοήσει. που τιμώρησε τόσο ασύστηρα τήν κόρη του. "Όσο για τόν άδελφο τόν πατέρα μου, αυτός άσφαλώς θα βρισκεται τώρα στη φυλακή. "Άνθρωπος, που σκοτώνει τη γυναίκα, που τόν άγαπάει για να τής πάρη τά κοσμημάτα της, έχει πάντα άσχημο τέλος. Λοιπόν, κ. Πόνεϋ, θα μου δώσετε τήν άδεια που σάς ζήτησα;

—Ο βιομήχανος, χλωμός σάν πτώμα, κουνησε καταφατικά τό κεφάλι του κι' έπειτα χτύπησε τό κουδούνι.

—Όδηγσε έξω τόν Πέτερ έιπε στόν φρακοφορεμένο ύπηρέτη, με φωνή που προσπαθούσε να τήν κάνη σταθερή. Θέλω να μείνω μόνος.

—Ο νεαρός ηλεκτρολόγος έφυγε χαρούμενος από τό σπίτι του πλούσιου βιομηχάνου. Μά δέν έκανε ποτέ τό ταξείδι ως τήν 'Ελβετία. Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ο Χάρρυ Πόνεϋ έιχε βρεθι νεκρός μέσα στο γραφείο του. Είχ' αυτοκτονήσει!

Κανείς δέν μπορούσε να εξηγήνη αυτό το άπρόοπτο τέλος του. Μά τό πιο παράδοξο ήταν ότι άφηνε όλη τήν περιουσία του στόν τζινο κι' έργρατικό Πέτερ Σμιθ, που, καθώς έγγραφη, δέν έιχε μοιάσει καθόλου τού εγκληματικού πατέρα του.

ΤΖΟΝΝΥ ΦΟΡΜΠ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Προτιμώτερο έινε να βράζεται τό ψάρι με ρούξι παρά με πατάτες. Το ρούξι έινε θρεπτικώτερο από τις πατάτες.

—Όταν θέλετε να διατηρήσετε ένα γλυκισμα του κουταλιού έπι πολυ καιρό, σκεπάζετε το με παχύ στρώμα από μιλή-ψιλή ζάχαρη.

Τά κρεμμύδια και τά σκόρδα, έχου μεγάλη ύγιεινή αξία για τόν άνθρωπο. Βοηθού τή χώνευσι και δυναμώνου τήν κυκλοφορία του αίματος.

Τά κρεμμύδια, όταν τά τρώμε ώμά, φέρνουν ύπνο. "Ας δοκιμάσω σαι πάοχουν από άπνία.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα άμμητα τού Μαρκ Τσουβιν. Σε τί χρησιμεύουν τά ειλίδια. Τα έσοδα τού Τσουβιν. Πώς άγόρασε ένα ειλίδι χωρίς να πληρώση καί...ήρε καί ρεστα! "Ο Μπωντλιερ δημοσιογράφος. Στην επαρχία. Πώς τά έικμε θαλάσσο. Άρχιουντάκης τριών ημερών. Το φλογερό άρθερο. Το κλεισιμε της εφημερίδες, κτλ.

Κάποτε, μά φίλη τού περιηγίου 'Αμερικανού ειλθιμογράφου Μαρκ Τσουβιν, τόν ρώτησε ποιά έινε ή χρησιμότης τών βιβλίου.

—"Η χρησιμότης τών βιβλίων, άποκρίθηκε ο Τσουβιν, αλλά διαφέρει από βιβλίο σέ βιβλίο... "Ένα βιβλίο δεμένο με καλό δεσμα έινε θανάσιμο για τρώχμο τού Ξυρομασού. "Ένα μικρό, κομψο βιβλαράκι, σάν εκείνα που γράφουν οι Γάλλοι, χρησιμεύει για να σπυήζη ένα τραπέζι, όταν τό ένα τόν πότι έινε κοντό. "Ένα παλιό βιβλίο με περιγραφή έινε τό άποτελεσματικώτερο όπλο εναντίον τών ενοχλητικών γάτων. Κι' έπίτερος, ένα βιβλίο που περιέχει "Ατλαντάς, χρησιμεύει σε πολλές δουλειές. Οι "Ατλαντάς μπορούν να τοποθετηθού στην τζιμα των παραθιρών για να μάς προφυλάξουν από τόν καινωτικό ήλιο, τά φύλλα δέ αυτών τών βιβλίων μπορούν να χρησιμεύουν για τό καθαίρισμα τών παπουτσιών!..

—"Ο Μαρκ Τσουβιν ήταν δημοφιλέστατος συγγραφέας. Τα έργα του κυκλοφορούσαν σε χιλιάδες αντίτυπων τό καθένα κι' έτσι έιχε γίνει πάμπλουτος, περισσότερο πλούσιος από κάθε άλλον άμοσθη τού συγγραφέα. "Η μεγαλύτερη ειλιαρίστη τού μεγάλου χουνομάτα ήταν να άφηγηται σε κάποιον διάλεγμα συγγραφέων και λογίων διάφορα έπισόδια της ζωής του. "Ίδού ένα από τα πιο διασκεδαστικά έπισόδια της ζωής τού Τσουβιν, όπως άκούσθε τό διηγηθώ ο ίδιος, κατά τη διάρκειά ενός ταχυού, που δόθηκε προς τιμήν του:

—"Εποσημέρια εσχάτως ένα μεγάλο βιβλιοδωκο καταστήμα, γιατί με τράβηξε ένα όμοιο βιβλίο, τό οποίο είδα στην προθήκη τού καταστήματος.

—"Ποιά έινε ή τιμή τού βιβλίου αυτου; ρώτησα τόν υπάλληλο που με υποδέχτηκε.

—"Τέσσερα δολάρια, κυριε, με πληρωφόρησε ο υπάλληλος.

—"Καλά... "Αλλά είμαι δημοσιογράφος. Δέν θα μου γνη καμιά έκπτωση;

—"Βεβαίως! μου άποκρίθηκε υποχρεωτικώτατα ο υπάλληλος.

—"Άλλά είμαι και συγγραφέας. Δέν θα μου γνη κι' ή έκπτωση που κανετε στους συγγραφείς άμορατίες;

—"Μάλιστα, κυριε. Θα σάς γνη κι' αυτή ή έκπτωση.

—"Άλλά δέν είμαι μόνον δημοσιογράφος και συγγραφέας... Είμαι και μέτοχος τού καταστήματος!.. Δέν δικαιούμαι και γι' αυτό μιá άνώλογη έκπτωση;

—"Μάλιστα, κυριε!..

—"Άλλ' είμαι συγγραφέος ο Μαρκ Τσουβιν. Δέν έχω δικαιοκία να ζητήσω τόν έκπτωση και γι' αυτό;

—"Βεβαίως! μου άπάντησε ο υπάλληλος.

—"Πολυ καλά! τού είπα τότε έγώ χουνοματώντας. Πόσα όφειλο να πληρώσω;

—"Δέν όφειλετε τίποτε! "Απεναντίας έμεις σάς όφειλομε 80 σέντες ρεστα! μου φώναξε ο υπάλληλος, δίνοντας μου τό βιβλίο.

Και με συνόδευσε ως τό όρμιο!..

—"Ο Μπωντλιέρ, ο άθάνατος Γάλλος ποιητής, πριν διακριθι στην ποιησι, χρημάτισε δημοσιογράφος. Το στάδιο του αυτου άδως ύψους βραχιλάτου και μισοί με περιγραφή με λίγα λόγια.

—"Από σπατάλης τήν πατριχή του χιλονομία, ο Μπωντλιέρ ζήτησε να κερδίση τά άναγκασιότα της ζωής με τήν πένα του. "Η ιδέα του αυτη ήταν λαμπροτάτη, γιατί τού παρουσίασε συγχρόνως μιá έξαιρετική ειλιαρία, ή έβηξ; "Ένας άβάξ άποσάσεις να έκδοση στην επαρχία του μιá καθημερινή εφημερίδα, με τό σκοπό να έπιστηρίξη τις άρχές τού συντηρητικού κόμματις. Για να μην πολυλογώμε, ή θέσις τού άρχιουντάκου της καινωτικής εφημερίδας δόθηκε στόν Μπωντλιέρ, ο όποιος έφυγε για τήν επαρχία.

—"Άλλά τήν έπομένη ο Μπωντλιέρ πάστηκε με τόν έαδότη της εφημερίδος, γιατί ο τελευταίος δέν έφρόνιζε για τό...ακι τής συντάξεως!.. Και τήν μεθεπομένη έγγραψε προς έκδοση τού πρώτου άρθου στην συντηρητική εφημερίδα, ένα άρθο έπαναστατικό, φοβερό και τρομερό, που άρχιζε έτσι:

—"Όταν ο Μαρκό, ο θωμάσιος αυτός άνθρωπος, και ο Ροβεσπιέρος, ο γλυκώτατος αυτός πολιτικός, ζήτησαν τριακόσιες χιλιάδες κεφάλια, ύπακούσανε στην άναπόφευκτη λογική τού συστήματός των!..

—"Φυσικά, ύστερ' αυτου, ή εφημερίδα έκλεισε κι' ο άρχιουντάκης-ποιητής πήρε τά παπούσια στο χέρι και ξαναγύρισε στο άγαπημένο του Παρίσι.